

Παρακμή και ύστερες υπαρξιακές σελίδες.

του Παντελή Γιαννακόπουλου

«Οι περισσότεροι της ηλικίας μου είμαστε πλέον ...επιμελώς καταγεγραμμένοι στη ...λίστα των αναλώσιμων της ζωής, όχι του κινηματογραφικού Σταλόνε!». Έτσι αυτοπροσδιόρισε εαυτόν και ...αλλήλους συνάδελφος [που προ πολλού -όπως κι' εγώ- έχει καβατζάρει τα εβδομήντα (70)], συμπαρασύροντας στην πτωτική του ...γνωμοδότηση και την πλειονότητα των συνομηλίκων συμμαθητών του (αυτούς που αποκάλεσα ...αλλήλους) στην ευκλεά των Ευελπίδων Σχολή. Ουδόλως συγκινήθηκε από τη δυσφορία που αποτυπώθηκε στο πρόσωπό μου και συνέχισε απτόητος: «γεράσαμε κιόλας για τα καλά και αληθώς τελούμε εν απολύτω παρακμή, αφού δεν έχουμε και δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι, για το οποίο απαιτείται φαντασία, ψυχική δύναμη, σωματική ευεξία, διαρκής κάματος και αποφασιστικότητας».

Θα μπορούσα κι' εγώ να συμπληρώσω, πως όσοι νιώθουμε έτσι, ασφαλώς και οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι βιώνουμε τις ύστερες σελίδες της ύπαρξής μας. Είμαστε δηλονότι σε κατάσταση άκρως επικίνδυνου γκροκί. Και αν μάλιστα πω να συνοδεύσω τη διαπίστωσή μου και με κάνα-δυο ποτηράκια διπλοβρασμένο τσίπουρο, τότε σίγουρα θα βουτήξω μαζί τους στα βρώμικα νερά του Θερμαϊκού, για να αγγίξουμε ακολούθως όλοι μαζί την έσχατη επιπλοκή, τον πάτο της τελεσίδικης ανυπαρξίας, χιλιοστά του δευτερολέπτου πριν παραδώσουμε στον Αρχάγγελο Μιχαήλ την σκυτάλη της χίμαιρας!

Έτσι απεκάλεσαν κάποιοι - εσφαλμένα- την ψυχή τους . Και πώς να μην είναι έτσι, αφού εδώ και καιρό, αρνούμεθα να βαδίσουμε 2-3 χλμ.

Ημερησίως παραμελώντας πολλαπλώς την υγεία μας, δυσφορούμε να εκτελέσουμε έστω και ελάχιστες κάμψεις, παραπονούμεθα να αφήσουμε άδειο το στομάχι, μετακινούμεθα από το ισόγειο της πολυκατοικίας στο διαμερισμάκι μας (στον πρώτο όροφο) με το ασανσέρ περιφρονώντας τα σκαλοπάτια, στηριζόμαστε στην κουραστή κατά την ...βασανιστική ανάβασή μας στο τόσο κοντινό κεφαλόσκαλο, μεταφέρουμε μερικά κιλά ζαρζαβατικά από το μπακάλικο της γειτονιάς στο σπίτι μας με το καρότσι των ωνίων κ.λπ., κ.λπ.

Ελάτε, σας πειράζω τώρα. Ένα μικρό αστεϊάκι έκανα. Πιστεύω ότι ούτε κι' εσείς αγνοείτε, ότι αποφεύγουμε πια τις κάμψεις, την άρση βαρών, ότι μειώθηκαν χαρακτηριστικά οι αντοχές μας, ενώ αφιερώνουμε (πλέον) αρκετό χρόνο για τη μεταφυσική και μεταλογική μας πληρότητα (ώ, Θεέ μου!). Ζούμε με την ελπίδα, ότι θα δυνηθούμε να ανοίξουμε πύλες τινές, κατά τη διάρκεια του πολυδαίδαλου και μεγάλου -εκτιμώταξιδιού μας προς τας αιωνίους μονάς, με την επίκληση των δημιουργικών δυνάμεων του μεταφυσικού χώρου. Εννοώ τις δυνάμεις αυτές που υπακούουν στα κελεύσματα και αποδέχονται -κατά τεκμήριο- τις ικανοποιητικές απαντήσεις των "προωθημένων", επί θεμάτων διακοσμικής (μη το αναγνώσετε λανθασμένα, είναι διακοσμικής -νεολογισμός γαρ- όχι διακοσμητικής) σοφίας.

Είναι πάντως αληθές, ότι η ύπαρξή μας επάνω στον πλανήτη Γη έχει κάποιο μυστηριακό νόημα, κάποιο βαθύτερο σκοπό. Και μόνον οι υποχρεώσεις με τις οποίες είμαστε επιφορτισμένοι να διαφεντέψουμε το σπιτικό, τον εαυτό, τη σύζυγο, τα τέκνα και να φροντίσουμε τα εγγόνια συμπράττοντας παράλληλα με πλήθος συνανθρώπων μας σε ένα status αμοιβαίας κατανοήσεως ανοχής και διακριτής ισονομίας, αποδεικνύουν περίτρανα τον σχεδιασμό της πορείας του ανθρώπου από τον Δημιουργό του καθώς και τον προγραμματισμό των στάσεων και των επανεκκινήσεών του.

Οι επί πλέον διαδρομές του ανθρώπου που αποτελούν κανόνα διακρίσεώς του, έχουν να κάνουν με την φιλαλληλία του Χριστιανού, με την προς τους αναξιοπαθούντες αρωγή, την [2] διαρκή φροντίδα για τα μη αποκατασταθέντα τέκνα που συνεχίζουν να επενδύουν στη συνηγορία των γονιών τους, αλλά και των υπερηλίκων πάππων τους, την αποκατάσταση της ηρεμίας και του κανονικού ρυθμού ζωής της πληγείσας από πλημμύρες, σεισμούς, επιδημίες κ.λπ. χώρας μας με την συμμετοχή του σε φιλανθρωπικούς συλλόγους, σε εκδηλώσεις κοινωνικής αλληλεγγύης, σε δεκάδες μη ολοκληρωθείσες μελέτες εξανθρωπισμού παραβατικών

ομάδων, στη διευθέτηση θεμάτων που αφορούν στις προβληματικές σχέσεις αδελφών λόγω οικονομικών -κατά τεκμήριο- διαφορών και άλλων ων ουκ εστιν αριθμός συναφών και περίπλοκων στον χειρισμό τους θεμάτων.

Ωστόσο, είναι κάποιοι που ενθέρμως εξακολουθούν να εκφράζουν την εκτίμησή τους ακόμη. Όχι για το πολυπράγμον μυαλό του συνανθρώπου τους, μηδέ για την ψυχοσωματική του ...σβελλάδα ή την πνευματική του επάρκεια, το ήθος ή την κριτική του δεινότητα, αλλά γιατί ενώ δεν τους γεμίζει το μάτι, νιώθουν την ανάγκη να τον αντιμετωπίσουν -προς με-γάλη τους έκπληξη- σαν να τον βλέπουν μέσα από μεγεθυντικούς φακούς, τεράστιο και εκτοπισματικό.

Από εδώ και πέρα αρχίζει ο προβληματισμός για το ποιόν του φίλου τους. Με το πέρασμα των χρόνων τον μαθαίνουν καλύτερα και κάποτε τον "αναγνωρίζουν", τον τιμούν, αναδεικνύουν και τον αποδέχονται πλήρως, χωρίς εισαγωγικά και αστεράκια. Παρεμβαίνει τότε και η αφεντιά σου, που της ζητούν να έχει λόγο χάριν ευφωνίας και αναλύει έτι περισσό-τερο το χαρακτήρα και τα ελαττώματα του κοινού φίλου -όχι τα προτερήματά του βοηθώντας τους άλλους, τους αναποφάσιστους, να σε ερευνήσουν με συνείδηση καθαρή σε βάθος, προκειμένου η ετυμηγορία τους γι' αυτόν να έχει μεγαλύτερο ειδικό βάρος, για να είναι η τελική διατύπωση (...προσεχώς) ορθότερη (ισχυρότερη, αν θέλετε), περισσότερο ακριβοδίκαιη, ανεπηρέαστη από ιδεοληψίες, αντικειμενικότερη και φυσικά μη αναστρέψιμη.

Προσωπικά, σε κάθε περίπτωση, πι-στεύω ότι οφείλουμε να υποληπτόμεθα και να στηρίζουμε μετ' επιτάσεως τους ανθρώπους που είναι ενδιαφέροντες και χαρακτηρίζουμε φίλους μας, ενώ επιβάλλεται να μην παραλείπουμε να σεμνυνόμεθα και να προσευχόμεσθε γι' αυτούς. Δεν τους εκμεταλλευόμαστε και δεν τους κουράζουμε. Τους γνωστοποιούμε το κάτι παραπάνω χρήσιμο, που υποπίπτει στην αντίληψή μας και δεν τους εξωθούμε στα άκρα. Τους συμβουλεύουμε, τους υποδεικνύουμε, τους εξυπηρετούμε και τους ακούμε με προσοχή. Συμμετέχουμε ενεργά στη θλίψη και στον πόνο τους και δεν τους ενοχλούμε όταν νιώθουν την ανάγκη να απομονωθούν, να κλεισθούν στον εαυτό τους, ν' αλλάξουν τρόπο ζωής και φίλους.

Είναι σίγουρο ότι θα διατηρούμε τις καλύτερες αναμνήσεις από αυτούς και θα συντηρούμε μια τρυφερότητα, ακόμη και αν δεν ειπωθούμε ποτέ πια μετά την ημέρα που, για κάποιους λόγους, η φίλια μας διεκόπη άπαξ δια παντός. Θυμάμαι τους "ακούραστους αετούς της Μητροπόλεως", έτσι αποκαλούσαμε τους ευφυέστερους και ικανότερους (τους 7 από

τους συνολικά 30 αετιδείς) "του κύκλου των ιπταμένων χρυσαετών -χωρίς μηχανικά μέσα- της Θεσσαλονίκης", που τόσο νωρίς απώλεσαν τον προσανατολισμό τους, ώστε έκτοτε και εφεξής ελάχιστα πλέον πράγματα να είναι σε θέση να προ-σφέρουν στο φιλομαθές και ...φιλοθεάμον κοινό στην πόλη.

Άρα, έτερες μεγάλες στιγμές δεν "προκάνουμε" (ποιος μας άφησε παρακαταθήκη το ρήμα ετούτο;) να ξαναζήσουμε. Παρ' όλα αυτά αν, αναμένοντας επίμονα την ανατάραξη των ιαματικών υδάτων της κολυμβήθρας, για την εξασφάλιση θετικού αποτελέσματος "εν καιρώ τω δεοντι", δημιουργηθούν οι αναγκαίες προϋποθέσεις, πολύ πιθανόν να συζητούσα την μεθόδευση εφαρμογής ενός προγράμματος ολικής επαναφοράς, το οποίο μακροπροθέσμως αν μη τι άλλο -εκτιμώ- ότι θα επετύγχανε το μπλοκάρισμα του συστήματος μιας καταστροφικής οικουμενικής διαστροφής αγνώστου αιτιολογίας, κατά την οικεία της εποχής μας γλωσσική αποστροφή.

Και η πρότασή μου;

Να εξακολουθήσουμε να παραμένουμε ακοίμητοι φρουροί (βιγλάτορες αν θέλετε), στις διακεκριμένες θέσεις των βουνοκορφών των μακρινών οριζόντων με τη συντροφιά εξαίσιων συνοδοιπόρων. Διαφορετικά, ας περιορισθούμε [3] στην αξιοπρέπεια της ευπρεπούς τουλάχιστον αποχώρησης (φυγής, αν θέλετε).

Το σημείωμα στο κλείσιμό του αποτελεί διαπίστωση, όχι πρόταση.

Παντελής Γιαννακόπουλος

Πηγή : <http://www.anixneuseis.gr>.